

Dres — førend der kommer til at foreligge, siger jeg, ikke en blot Antydning af en Mulighed af, at det Skiu, som man saaledes har villet kaste over en Mand, kan være rigtigt, men virkelig bestemte Data; der maa virkelig være Noget, hvortil man kan holde sig, for at kunne komme til Muligheden af en Beslaglæggelse. Jeg skal med Hensyn til Beslaglæggelse endnu kun tilføie et Ord, som maaskee er overflødigt, men som maaskee dog kan tjene til at klære hele Forholdet med Hensyn til Beslaglæggelse efter vor Lovgivning. Efter at der ikke længere er Spørgsmaal om, at en Mand kan forbrøde sit Guds igjennem Konfiskation, kan der kun blive Spørgsmaal om Beslaglæggelse, naar der er Tale om Sag, for at sikre deels mulige Dispositioner med Hensyn til Indtægter deels Raadigheden over Godset selv; det er altid kun for at sikre sig, at det Fornødne kan være tilstede med Hensyn til Bøder, Erstatning, Al-tionsomkostninger, og hvad dermed staaer i Forbindelse; Beslaglæggelse maa derimod holdes aldeles fjernt fra, hvad der staaer i Forbindelse med et Tvangsmiddel, anvendt imod Nogensomhelst. I Henhold til, hvad jeg saaledes har tilladt mig at udtale, er det en Selsfølge, at jeg bevarer det ærede Medlems Forespørgsel benægtende.

Ploug: Jeg talter den høitærede Justitsminister for den Belæring i Lovkyndighed, som han har givet mig, og som det jo vistnok har vist sig, at jeg har trængt til; men han har gjort det til Hovedsagen, som for mig er en reen Bisag. Det er mig forsaavidt ganske det Samme, om han afkræver Baron Plessen Forklaring ved Hjælp af et Tvangsmiddel, eller om han afkræver den uden et saadant, naar han troer at kunne faae den foruden. Hovedtingen for mig er, at Forklaringen bliver afkrævet. Den ærede Minister mener, at min Motivering af dette Forlangende var saa overordentlig usikker. Det forekommer mig dog ikke at være Tilfældet. Der foreligger et Faktum, som der ikke er den fjerneste Grund til

at betvivle, fordi det kun vides af tydske Aviser. Jeg gad vidst, af hvilke andre Aviser end tydske Aviser man skulde faae at vide, hvad der skeer i Thydsland. Der er ikke den fjerneste Grund til at antage, at de tydske Aviser her skulde have gjort sig skyldige i en Navneforverling eller i en Feiltagelse af Personen. Baron Carl Scheel-Plessen er en saa bekendt og saa ofte omtalt Mand over hele Thydsland, at der ikke kan være nogen Grund til at tvivle om, at, hvad der fortælles om ham, er Sandhed. Hvad han har forhandlet med den fremmede Minister, kan jo intet Menneffe vide uden han selv, da de sandsynligviis have talt sammen under fire Dine, og da Hr. von Bis-mark ikke godt kan stævnes som Vidne; men paa at ophjse det, skal Forklaringen jo netop gaae ud. Finder den ærede Minister, at det er i sin Orden, at en dansk Undersaat reiser til et fjendtligt Land og pleier Forhandlinger med dets Regjering midt under en Krig? Jeg troer, at der er saa mange Exempler i Historien paa, hvorledes slige Handlinger ere blevne opfattede og bedømte af vore egne Forsædre, at der er saa mange Exempler herpaa af vor egen Historie, at det forbauser mig at høre, at den ærede Minister ikke troer, at dette er en Anledning, som udkræver en Virksomhed fra Regjeringens Side, en Virksomhed, som naturligtviis i det Mindste foreløbig kun skulde gaae ud paa at tilveiebringe en Forklaring.

Justitsministeren: Jeg har ganske vist betragtet den ærede Landstingsmands Forespørgsel og dens Indhold som Hovedpunktet her; men den ærede Landstingsmand har virkelig selv gjort mig bange for at komme dybere ind paa de forskjellige Forhold, thi jeg betragter det slet ikke som et Compliment, naar han siger, at jeg er optraadt som belærende i Retskyndigheden (Ploug: Ja, for mig!), belærende for det ærede Medlem. Jeg frygter, at kom vi til at gaae dybere ind paa, hvad der her er Spørgsmaal om, og hvad det ærede Medlem berørte, saa vilde jeg fremdeles komme til at optræde belærende, hvad jeg ikke vil.